

REDACCIO :

Josep Pallach
26, Rue Constantinople, PARIS (8e)

ADMINISTRACIO :

Antoni Iborra
13, Rue Bassano, PARIS (16e)

C. Ch. Postaux 4163-90 - PARIS

Preu de l'exemplar : 15 francs.

Suscripció Vany : 150 francs.

ORGAN CENTRAL DEL MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA

FEDERACIO
DEMOCRACIA
SOCIALISME

Endavant

La resistència catalana diu la veritat als americans

Barcelona, Gener del 1952.

Senyor :

Hem enviat avui a vos i als altres oficials i comandants de la sisena flota americana, unes lletres contennint opuscles.

Hem pres les precaucions necessàries en front de la censura postal del règim totalitari de Franco.

Però no sabem si la policia franquista ha pres, en ocasió de la vostra visita noves i extraordinàries precaucions reforçant encara la censura usual.

Us preguem doncs, si no heu rebut els nostres anteriors opuscles, que els reclameu a les autoritats franquistes. Atentament vostres,

RESISTENCIA CATALANA.

(Lletra adreçada als comandants dels vaixells i oficials.)

(Del nostre corresponsal)

Barcelona, Gener del 1952.

Durant més d'una setmana la flota americana ha fondejat al port de Barcelona. És la primera vegada, després de la victòria dels exèrcits franquistes, que ens visiten vaixells estrangers, i l'ocasió era doblement interessant, tractant-se de vaixells i de marins americans. Ocasíó de trencar el cercle de silenci i de mentides que la dictadura manté, i ocasió de fer veure als visitants — en uns moments en què el seu govern es compromet de més en més amb el franquisme, qui som i què volem els catalans.

LES PRECAUCIONS DEL REGIM

Tot-hom recordarà que, abans de la guerra, la visita a ports espanyols de vaixells estrangers, era motiu per permetre al públic de visitar-los. Aquesta vegada les autoritats franquistes ho han prohibit. Primer gest de por ; es tractava d'evitar tot contacte dels mariners amb la població.

Cal dir que no ho han aconseguit, malgrat les precaucions adoptades, i almenys en el que es refereix a les « relacions » que ens interessaven a nosaltres.

LE REACCIO DEL PUBLIC

La tònica de la reacció popular fou una certa fredor, sense hostilitat. Indiferència mitgada per una certa curiositat. Els bars i els establiments de la Via Laietana, Rambles, i de tot el centre, s'ompliren naturalment de banderoles i de « Welcomes ».

Els visitants tenien dret a viatjar gratuïtament per tramvies i metros. Però en general es passejaven a peu, per

Americans !

Nosaltres som aquí els únics veritables amics de la Democràcia Americana.

Nosaltres estem contra Franco i contra el comunisme.

Nosaltres lluitem per les Quatre Llibertats dintre de la Carta de la ONU.

Nosaltres no volem combatre en cap guerra al costat de l'exèrcit franquista.

Però nosaltres combatrem sempre per la veritable democràcia.

RESISTENCIA CATALANA.

(Traducció d'una de les fulles escrites en anglès i repartides i enviades als oficials i marins de la sisena flota americana.)

grups, i no fou gens difícil doncs, malgrat les precaucions, de mantenir els « contactes » entre els mariners i la gent del carrer.

LA BENVINGUDA DELS FALANGISTES

Els falangistes han fet prodigis en el meritori treball de llepa-culs. La « Solidaridad Nacional », l'òrgan de la Falange a Barcelona, que durant la guerra omplia diàriament de llot els aliats — i sobretot a la « decadent plutocràcia americana » — va publicar un número especial el dia de l'arribada dels vaixells. 6 pàgines de fotografats i quatre pàgines en anglès ! La gent es quedà de suro de veure fins on arriba la barra d'aquesta gent i la seva avidesa pels dòlars.

Els caps falangistes assistiren a totes les recepcions i convits, tant a les que tingueren lloc a dintre dels vaixells com a les oficials de les autoritats espanyoles.

LA « BENVINGUDA » DELS CATALANS

Des del primer dia els molls foren sembrats de milers de fulles de propaganda en anglès. Moltes foren entregades a mans als mariners, els quals les acullien en general amb interès i les guardaven. Les lletres rebudes pels oficials — ens cal ésser discrets referent als mitjans emprats — feren que al cap de poques hores de l'arribada dels vaixells, a tota la sisena flota no es parlés de res més que de les lletres i de les fulles misterioses. A més dels comandants dels vaixells i dels oficials, també reberen aquestes lletres, els consuls de Barce-

lona, l'agregat militar i naval de l'Armada americana, els enviats especials de « Life », Matilde Camacho i U. R. Farbmann. Ni una sola lletra de les entregades a mans fou rebutjada pel destinatari.

LA « DESPEDIDA » DEL LICEU

I finalment arribà el dia de la recepció oficial de comiat. La nit del 12 de Gener, es celebrà una funció de gala al Liceu, en homenatge al vice-almirall Gardner i als oficials de la sisena flota. Hi assistien, entre altres, el capità general de Catalunya, Juan Bautista Sanchez Gonzalez ; el Governador civil, Acedo, alias « Sisibuto » ; el president de la Diputació, Marqués de Castell-Florete ; l'alcalde Antonio Maria Simarro, i la « crema » de les autoritats.

Al bell mig de la funció caigueren cent.

(Segueix a la pàgina 2)

COORDINACIO CATALANA s'adreça a l'ONU reclamant respecte al dret de les minories nacionals

Amb data de Gener del 1952, Coordinació Catalana ha enviat un important document a l'Organització de Nacions Unides, en el qual, després d'expressar la joia del poble català davant l'aprovació de la Carta dels Drets de l'Home, afirma la decepció que ha produït el veure aquesta Carta romandre ineficax i vulnerable. La no-aprovació de la resolució concernent els drets de les minories constitueix una altra causa de decepció.

« Els drets de l'home en tant que individu esdevenen superflus si els drets més fonamentals : parlar la pròpia llengua materna, continuar i desenvolupar una cultura, condició d'un destí col·lectiu, no són protegits contra l'imperi de la força bruta ».

Coordinació Catalana ha demanat doncs « al President de la O.N.U., al Secretari General, i a tots els delegats, els quals han rebut una còpia del document, de recolzar tota resolució tendint a :

« 1. — L'aplicació eficaç dels Drets de l'Home, proclamats en la Carta aprovada el 10 de Desembre del 1948.

« 2. — Completar aquesta Carta amb la Carta dels Drets de les Minories Nacionals.

« 3. — A vigilar els estats de fet, els estats de dret, o les insuficiències administratives culpables d'infracció als Drets de l'Home i de les Minories, tal com serien definits per la O.N.U. »

Per una sola vegada

L'òrgan « clandestí » del P.C., més conegut a França que a Espanya, acostuma a honorar-nos amb els seus insults. No hi hem constatat mai, ni pensem fer-ho avui. Una de les darreres notes, però té una altre intenció que la de la simple infàmia — habitual entre els stalinistes espanyols — i implica simplement, citant noms, la delació a la policia franquista. « Estamos en condiciones de denunciar que un elemento conocido por el nombre de Ramón en esos medios ha salido para Londres a fin de recibir instrucciones de los elementos dirigentes del Intelligence Service para crear en Barcelona un Partido o Movimiento de oposición... etc., etc. » (fem gràcia als llegidors dels insults habituals).

La cosa és clara i pel que es veu la premsa « clandestina » comunista reprén la tònica dels « Treball » de l'any 1945-46, quan publicava, destinades a la policia, llistes senceres de militants de Barcelona amb noms i adreces, « expulsats » per contactes amb el Moviment Socialista de Catalunya.

Per una sola vegada avistem als funcionaris de la G.P.U. que escriuen a « Mundo Obrero » que no continuen aquest joc perquè hi deixa an les plumes. Els francs esten de guanyar treballant honradament, que insultin doncs tant com vulguin si han de justificar el salari, però que no continuïn pel camí de la delació perquè ho acabarem aviat. Entesos ?

Els "34" que son "27"

I per acabar amb els stalinistes als quals ja dediquem massa espai, ens cal fixar uns punts referent a la famosa expressió que sofreixen els comunistes per la vaga de Barcelona. Heu-los ací :

1. — Els detinguts comunistes no han tingut mai res a veure amb la vaga, ni en son acusats. Hem volgut assabentar-nos seriosament de la qüestió abans de dir-ho, i avui podem afirmar-ho sense temor als desmentiments.

2. — La utilització pel P.C. d'aquestes detencions prova de nou que els comunistes es preocupen ben poc de la causa general antifranchista i que no vacillen a fer-li mal, car no poden ignorar el veritable caràcter dels fets de Barcelona i la necessitat de no defenestrar-los, de cara a l'opinió internacional.

NOMES ELS SOCIALISTES defensen i volen la pau

Finida la guerra, la manca d'unitat d'acció en el camp obrer, va fer perdre, potser, la possibilitat de donar a l'Europa occidental una estructura socialista. La causa cal cercar-la en l'obediència incondicional del partit comunista al stalinisme, car en tot contacte preliminar entre socialistes i comunistes per abastar aquest objectiu, immancablement els darrers han pretès sempre fer acceptar unes premisses polítiques totalment alienes a l'acció que es volia realitzar i que només servien els designis d'un país estranger.

Aquest procedir, que a molts companys socialistes els sembla un error tàctic fill de l'orba supeditació al comandament rus, amaga un gran realitat i dissimula tota una concepció política.

Una cosa és impulsar i protegir uns estats satèl·lits obligats a marcar el pas de la política staliniana, una altra, completament diferent, hauria estat que a França, per exemple, quan després de l'alliberació la proporció de forces era de dos a tres a favor dels socialistes i comunistes, s'hagués realitzat la unitat obre a puig que la conseqüència previsible hauria consistit en l'estructura d'un estat socialista. Des d'aquell instant la França nova hauria passat a ésser el motor de la conversió d'altres pobles al socialisme.

De produir-se aquesta hipòtesi — el stalinisme en té consciència exacta — Rússia perdria la preponderància, deixava d'ésser la seu del món obrer i esdevenia en el millor dels casos una part de força d'aquesta gran força alliberadora naixent. No. La concepció política ultranacionalista del stalinisme restarà sempre oposada a la conversió del món al socialisme en aquestes condicions. El propòsit polític del stalinisme és russificar, no socialitzar. I aquesta veritat, ignorada perquè és dissimulada, pertorba tot desig franc d'entesa obrera.

Els socialistes, quan no són volaille à plumer, són considerats pel stalinisme com els seus pitjors enemics. I és en el vèrtex de la rancúnia que coincideixen, malgrat sembli una paradoxa, els propòsits capitalistes i stalinians d'aniquilar la gentada socialista.

Front comú amb el conservadorisme social. Aquest, per raons tàctiques i

oportunistes, l'endemà de la guerra va replegar-se sobre si mateix en espera del moment propici per a reprendre la direcció del governament d'Europa que havia passat a mans socialistes. A cada postguerra succeïx igual. I a cada postguerra també, els partits socialistes s'apliquen a reparar l'ensulciada material i a millorar l'antiga vida obrera en lloc d'obrir una etapa revolucionària, és a dir de realitzar el socialisme.

Aquesta absència d'audàcia ha tingut fins ara com corollari la represa del poder per les forces reaccionàries amb tot el que comporta de perill de guerra, de retard i de futures lluites per la justícia social.

No gaire temps després de la guerra de 1914-18 el conservadorisme social reprenia la direcció política d'Europa. Avui el cas es repeteix. L'any 1947 els caps dels governs de Gran Bretanya, França, Bèlgica, Dinamarca, Noruega i Suècia eren tots socialistes. Avui resten només els dos escandinaus. Els designis de la reacció ja són una realitat. Hem de creure que la guerra s'apropa car el conservadorisme social concebeix la pau a través del vell proverbi romà si vis pacem para bellum i la guerra arriba fatalment.

Ja tenim front a front el conservadorisme social i el stalinisme. El capitalisme americà i l'imperialisme rus. La gentada obrera i socialista és l'oposició. És l'oposició a la guerra. És la voluntat de pau de la immensa majoria dels homes i dels pobles de la terra.

Enric BRUFAU.

LA REPRESIO FRANQUISTA

Consell de guerra contra la C.N.T. d'Andalusia

Tota la premsa ha donat ja compte del Consell de Guerra que, a Sevilla i a porta tancada, ha condemnat a duríssimes penes de presó 75 militants de la C.N.T. Dues penes de mort han estat pronunciades i cal remoure totes les branques de la solidaritat internacional per fer recular els botxins franquistes !

La crueltat de la repressió andalusa obeeix a una causa ben clara : la gran misèria de les masses camperoles, capaces però d'anar forjant malgrat la fam i la repressió, l'instrument combatiu de la pròpia alliberació.

La resistència catalana diu la veritat als...

(Vé de la primera pàgina)

tenars de « tracts » llençats desde l'últim pis. Els policies anaren com folls correge d'un costat a l'altre...

I el més pintoresc és que un paquet va caure, a la pròpia llotja del capità general, i que els oficials americans que l'acompanyaven recolliren i guardaren les fulles després de llegir-les. La policia que registrà tots els ocupants del cinquè pis, no s'atreu a fer-ho amb els convidats de la llotja presidencial. Els americans han marxat ben assabentat de les nostres coses.

Lletra adreçada al director de "la humanitat"

Distingit compatriota :

El número de Gener del vostre periòdic publica una llettra del senyor Miquel Ferrer, de data 15 d'agost del 1951, adreçada al Consell General del Moviment Socialista de Catalunya.

Bo i felicitant-vos per l'interés que mostreu envers els problemes sindicals de Catalunya —interés que és una condició de l'eficàcia de l'acció catalana a dintre i a fora de la Pàtria — ens plau fer-vos saber que el M.S. de C., des de sempre, ha reconegut com a única representació legítima de la U.G.T. la que amb grans dificultats han posat en peu, a Catalunya, els treballadors catalans.

Pel que fa a les acusacions del senyor Ferrer, compredreu que ens abstinguem de contestar-les. Desgraciadament — i sobretot d'ençà de la publicació a les vostres pàgines de forts atacs contra l'esmentat senyor — la polèmica sembla ésser la principal ocupació de certs exiliats.

El Moviment Socialista de Catalunya — atent únicament a la voluntat de concòrdia i d'acció comuna de tots els catalans nacionals — es refusa d'intervenir en aquestes baralles, convençut que, a fi de comptes, és la conducta de tots plegats la que jutjarà un dia el nostre poble.

El C.E. du M.S.C. a l'Exili.

L'ESGLÉSIA « REQUISA »

Reus, Gener. — L'Escola del Treball de Reus serà cedida als Salesians. La notícia ha provocat extraordinari descontent entre la població.

Així mateix, les escoles Ribes de Rubí, seran cedides als Jesuïtes. Eren propietat, per donació, del poble de Rubí.

Acció Catòlica ha heretat la casa on té l'estatge oficial i central a Barcelona, carrer de Lauria, 7.

Avui la legislació oficial posa molts d'impediments per expulsar els llogaters que són bons pagadors. Però l'Acció Catòlica ha pogut posar al carrer els llogaters de l'esmentada casa, sense concedir-los cap indemnització. Acció Catòlica, en efecte, té consideració d'« organismo oficial ».

SISEBUTO

Barcelona, Gener. — El Governador civil continua acreditant-se com a ase reputat. Durant la funció del Liceu de primers d'any va expulsar violentament (a cops de guant) una senyora que es trobava a la seva llotja. Després s'acabà que havia estat convidada per la pròpia muller del governador, la senyora Acedo. Als crits de protesta de la pobre dona, que intentava explicar qui era i qui l'havia convidada (resulta que era la mare dels cèlebres germans Muñoz, els famosos estraperlistes « barcelonins »), el governador, furios, contestava, ni que « fuese usted la madre de Sisebuto », i a cops de guant...

Li ha quedat Sisebuto per tots els que el van conèixer.

EL SENYOR LLUCH DIMITEIX

Barcelona, Gener. — El senyor Lluch, que com els nostres llegidors saben fou elegit a les darreres eleccions municipals, fou finalment eliminat per les arts del cada dia més famós Sisebuto. Avui coneixem alguns detalls de l'entrevista del desgraciat candidat i el governador. En efecte, aquest l'amenaçà amb enviar-lo a Montjuïc. Davant de tals arguments, Lluch, s'inclinà. Sembla que certs elements de la Lliga no estaven descontents de l'elecció i que havien fet campanya clandestina pel senyor Lluch. Llàstima !

BARCELONA, BEN TRACTADA

Barcelona, Gener. — El senyor Sinarro ha tornat de Madrid, segons es diu, amb l'autorització del govern de Franco per emetre un emprèstit municipal de 2.500 milions de pessetes, destinat a transports i construcció.

D'altra banda, l'Ateneu Barcelonès, presidit pel senyor Luys Santamarina, conegut falangista, ha obtingut igualment un donatiu del ministre falangista de l'Informació, Arias Salgado de 660 mil pessetes. Com es pot veure, les raspallades no manquen.

MALRAUX, ACUSAT DE LLADRE

Barcelona, Gener. — Segons sembla André Malraux ha demanat per venir a Espanya. El pretexte ha estat el de visitar el Prado. Amb aquest motiu, s'ha desencadenat una violenta campanya contra el gran escriptor i actual dirigent del R.P.F. Un dels articles més violents, publicat a la « Vanguardia » de Barcelona, amb data 28.12.51, és signat per Mariano Daranas, antic corresponçal espanyol a París. Entre altres gentilleses acaba dient que Malraux quan estigué a Indòxia robà unes estatuetes d'or. I que ara el seu interès pel Prado és sospitós, en un home que acostuma a robar així...

LES COOPERATIVES CATALANES

El sentiment constructiu dels treballadors catalans s'havia manifestat de faïso eloqüent en la proliferació de cooperatives per tot el territori, organitzacions que constituïen una força col·lectiva, una prova de seny i d'honestetat i una reserva eficaç per a fer front a les maltempades. El Congrés Internacional de la Cooperació celebrat a Barcelona l'any 1912 va tenir la virtut de descobrir als cooperadors estrangers el tremp i la tenacitat dels treballadors catalans que a través de totes les dificultats havien bastit veritables palaus, instituint dipòsits quantiosos, aplicat els procediments més moderns i donat lliçons d'organització i d'administració a la mateixa burgesia.

Però el franquisme no perdona res i en la seva sistemàtica persecució de tota manifestació de vida catalana ha sotmès les cooperatives a la doble pressió del pillatge oficial i a la voracitat dels acaaparadors els pocs elements vitals que resten a la nostra terra. El començament de la nova era fou saludat amb el saqueig, la confiscació de béns i en alguns casos la crema dels edificis cooperatius. Més endavant va seguir-se el procediment de l'asfixia lenta, de les intervencions interessades i de la degradació dels elements directius. Els resultats els podem veure en les estadístiques de les cooperatives de consum de la ciutat de Barcelona que són, naturalment, les que més han pogut resistir l'ofensiva car les de les poblacions subalternes han anat desapareixent o s'han transformat en un instrument de robatori dels falangistes locals. Heus ací algunes xifres de Barcelona :

	1946	1950
Entitats	30	34
Socis	?	12.000
Fons social	4.897.000	4.773.000
Gir anual	36.709.000	41.773.000
Excés de percepció	327.000	754.000
Existències mercaderies	3.695.000	5.137.000
Saldos acreedors	4.481.000	2.623.000
Immobles	9.888.000	5.855.000
Hipoteques	4.852.000	1.665.000

Durant aquest període han desaparegut entre altres, la poderosa cooperativa La Flor de Maig de Barcelona.

Cal observar que en 1946 les hipoteques representaven el 49 per cent del valor dels immobles, que els saldos acreedors representaven el 121 per cent de les existències i que les pèrdues netes forent de 327.000 pessetes. Això és el que consta com excés de percepció.

Per bé que algunes xifres de 1950 permetin de creure en un petit ressorgiment, si hom té en compte la desvalorització de la pesseta tot calcul optimista s'esvaeix i resten les tristes realitats següents : Esmicolament representat per un promig de 350 socis per entitat, o sigui uns 1.400 consumidors ; insuficiència de capital, escassament 397 pessetes per soci ; subordinació als grans proveïdors representat per un 51 per cent de mercaderies no pagades ; 28 i del valor dels immobles hipotecat ; benefici de 754.000 pessetes que tot just representa 1.83 per cent del consum ; promig de consum anual per família de quatre persones, 3.427.50 pessetes ; i, finalment, augment del 12 % del gir respecte el 1946 ço que està molt per sota de l'augment que han experimentat els preus de les mercade-

ries. Total, que les cooperatives obreres de consum de Barcelona no són ni l'ombra del que eren en 1935. Es l'obra metòdica de degradació i ruïna de Catalunya acomplerta pel règim franquista.

FRANCO, LA LLIGA ARAB... I LA U.R.S.S.

Franco, partidari de l'autonomia?

Els medis internacionals segueixen amb molta d'atenció el joc subtil que continua menant Franco amb el Marroc i la Lliga Arab. Les darreres converses Franco-Muley Hassan, i les no-menys importants entre Garcia Valfio i el leader del Partit Nacionalista del Marroc Espanyol, Torres son objecte de molts comentaris.

Convé avui denunciar alguns dels aspectes d'aquesta política que els medis catalanistes de Barcelona havien ja denunciat — quan encara s'hi era temps d'aturarla — a qui podia interessar fer-ho. No és difícil penetrar les intencions primeres del Caudillo. L'objectiu és atacar, al Marroc i a la Mediterrània, aliant-se amb la Lliga Arab, la resistència franco-anglesa al seu anglès al pacte Atlàntic. El franquisme — el règim que persegueix a sang i a foc els catalanistes i els patriotes bascs —, no pot ni suposar-se que hagi descobert de sobte els benfets de l'autonomia. Es serveix dels autonomistes marroquins, com dels ex-nazis alemanys, o com dels Vichistes francesos refugiats a Madrid. Es un mitjà de pressió política internacional.

Espereu que, ma grat el caràcter sovint feudal i retrògrad de la Lliga Arab, hi ha entre els medis de l'Istiqal elements prou intel·ligents i prou coneixedors del veritable caràcter del franquisme, per refusar d'ésser un simple titella de l'imperialisme més repugnant del segle XX. De l'imperialisme fracassat i decadent, que no ha sabut ni tan sols desenvolupar l'economia de la pròpia « zona de protecció » i que ha mantingut les tribus àrabs en la trista condició de misèria i de carn de canó de la guerra civil, que ha denunciat sovint el propi Torres.

Ens cal doncs posar en guàrdia els nostres amics del Marroc, i ens cal també subratllar, en aquesta complexa situació de la Mediterrània d'avui, l'actitud aprofitadora de la URSS, aliada també — les recents declaracions de Vichinski demanen un pacte de no-agressió — de la Lliga Arab... De la Lliga Arab, els representants de la qual han estat i són els més fermes defensors de Franco, tant en les discussions a la ONU, com en les inquietants maniobres que continuen entre bascidors. Els amics dels meus amics...

Per avui no direm res més sobre aquesta nova col·lusió franquista-stalinista. Que consti, però, que els autèntics nacionalismes no poden guanyar-hi res. I que consti també que els feis demostren que la política occidental escollí el mal camí aliant-se amb « el diable ». Perquè, en aquest món, els governants europeus i americans, no poden donar lliçons de maquiavelisme i de « realisme » cinic ni a Franco ni a Stalin. Aquest parell en són meates i puden molt bé fer-los a la Mediterrània una carambola com una casa.

LES VUIT HORES

per M. SERRA I MORET

La lluita va durar mig segle, però les vuit hores es varen guanyar fins en els països més reculats. Els vells guardem el record d'aquelles campanyes èpiques, d'aquelles vagues violentes, d'aquells triomfs graduals que afiançaven les nostres posicions. Després vingué aquella

beata reacció burgesa, sobretot a Anglaterra, on havien descobert que treballant vuit hores els obrers produïen més i més bé que treballant-ne deu. Miracle de la justícia, deien uns. Miracle del bon sentit, deien altres. Per tots, però, la cosa estava definitivament resolta i la llei i

el costum asseguraven que per un mai més els treballadors no serien sotmesos a jornades esgotadores.

Per a què? No solament fora negar el progrés, el seny i la higiene, sino que del punt de vista utilitari, treballar més de vuit hores, resultava un contrasentit. Una mortificació, més que inútil, dispendiosa, un balafi d'energies perjudicial per a la societat i pels individus. No existia cap perill d'una reculada i només calia pensar en anar reduint la jornada sense causar trastorns econòmics fins que el treball assalariat anés extingint-se, convertint en servei social que corresponia a tothom, no solament com una contribució moralment indefugible, sino com un exercici mental i muscular necessari pel cos i per l'esperit. El guany de les vuit hores representava en certa manera la línia divisòria entre el passat i l'esdevenidor, entre la servitud i la dignitat, entre el clàssic mort de gana i el proletari emancipat, àrbitre dels seus propis destins.

L'AJUDA AMERICANA A FRANCO

Els plans no son una política

Després de les declaracions del senyor Porter, administrador de l'Agència Mutua de Seguretat, i de les del senyor Sufirin, cap de l'equip de tècnics i d'economistes que han visitat la península, ja resten pocs dubtes referent a l'orientació que prén la política americana. No és difícil de prevenir, en l'actual conjuntura electoral als U.S.A., que el resultat de les prosperes eleccions confirmarà encara aquesta actitud de la puïança que condiona avui la totalitat de la política occidental.

Bé. Això és un fet, i ens sembla necessari mentre amenaçava, expressar la nostra opinió hostil i afirmar amb claredat les conseqüències polítiques, socials — i si el moment arriba, revolucionàries i militars — d'aquesta política americana. Ens atrevirem a dir ara que ens sembla que l'exili en general s'entreté en inútils jeremiades? Els plans no són una política. I és gairebé en inútils plans que van perdent el temps les forces — disperses — de l'emigració espanyola.

Serà aquest el destí de l'Exili? Arribar tard a tot arreu, romandre inútilment en posicions ja depassades, estripar-se les vestidures cada vegada que els enemics es proven trajos nous? Pensem-hi, i veurem que es preconitzava el retorn automàtic de la República, quan certes iniciatives internacionals, possibilitaven una acció interior flexible de retorn a les llibertats; la solució plebiscitària (sense fer gaire res a l'interior per a provocar la crisi), quan l'evolució internacional donava atots a Franco. Ara, ens quedarem a l'estadi de les repriminacions, de les crítiques, de les invectives i de les amenaces... platòniques, quan l'hora és precisament propícia a la reflexió, i a un pla ben lligat de lluita a l'interior i de propaganda exterior?

La política d'ajuda americana a Espanya, diu el Sr. Porter, es basarà en les següents consideracions:

1. — L'ajuda serà emprada pel reforçament de la seguretat americana i de l'Europa Occidental.

2. — L'ajuda tindrà caràcter permanent, no transitori.

3. — L'ajuda deurà beneficiar les classes modestes espanyoles, millorant llurs condicions d'existència.

No tenim cap raó per acusar d'insinceritat al Sr. Porter, el qual ha estat brutalment franc, quan ha dit que « no es fixaven condicions polítiques a la tramesa de dòlars ». I preguntem nosaltres: ¿ no és més necessari estudiar els problemes que aquesta tramesa massiva de dòlars — i els objectius econòmic-militars del « regal » —, provocarà dintre d'un Estat escleròtic i degenerat com és l'Estat franquista, que no pas doldre's i passar tot l'any invocant els Déus perquè no s'han posat aquestes condicions

polítiques que ja no es posaran?

Adreçem aquesta pregunta a les organitzacions sindicals i als partits polítics espanyols; a les institucions i als governs. Per la nostra banda, els catalans tenim prou sentit pràctic per enfocar l'acció vers aquests viaranyos. Però no són únicament Catalunya i el País Basc els que han d'alçar-se de nou, sols.

La història no fa marxa enrera i la política tampoc. Es tracta d'analitzar les condicions actuals de la nostra lluita, i de procurar trobar una tàctica conjunta. Estem convençuts que únicament en funció de les tres consideracions que hem citat, una acció conseqüent a l'interior dels antifranquistes demòcrates, i una política intel·ligent a l'Exterior prop dels amics que ens resten, seria suficient perquè els milions de dòlars fossin explicats i acabessin de desmanegar l'aparell parasitari i depravat que vol utilitzar-los per mantenir la tirania i el robatori.

La Resistència Catalana — ben modestament aquesta vegada — dona de nou la tònica i marca la direcció que cal seguir. Sense l'enorme ressonància dels fets de Març — i això també tornarà si ens ho proposem — hi ha tota una acció a fer per demostrar que, de cap manera, els objectius de l'ajuda americana no es compliran mentre els pobles hispànics no retrobin la llibertat.

Ni millorament del nivell de vida del poble, donada l'explotació de l'Estat hipertrofiat, ni — molt menys — reforçament de la seguretat occidental, perquè l'enorme majoria de la població és enemiga de Franco. El dia que aconseguim prevenir — amb fets, no únicament amb paraules — això que diem, Franco està condemnat i seran inútils els plans perquè haurem tingut una política.

*

P. S. Escrit ja aquest editorial, un article del New-York Times, generalment ben informat, sembla marcar un temps mort en les negociacions americano-franquistes. « L'administració Truman — diu — no podrà prendre posició ni decidir res mentre el Caudillo no haurà fet un preu i donat garanties ». Es el regateig clàssic, que coneix bé naturalment el capitalisme americà, i destinat al mateix temps a tranquil·litzar els sindicalistes americans, cada dia més inquietos, amb molta de raó.

Per la nostra banda, la lentitud de les negociacions no ha de fer més que esperonar-nos a trobar el mitjà de comprovar el fracàs dels objectius que volen aconseguir.

Le gérant : A. IBORRA.

Société Parisienne d'Impressions
4, Rue Saulnier. — PARIS (IXe)

Qui ho havia de dir? La història és un nus de contradiccions, però encara és veritat que la corda es trenca pel cantó més feble. En tot Espanya no hi ha avui cap obrer que treballi les vuit hores i molt pocs les deu, més aviat les dotze, les tretze o les quinze. Ningú no ho creuria, però és així. Cent anys de lluita no han servit de res als obrers de Catalunya. Quinze anys enrera, quan hom deia als tèbis o als indiferents « mireu, que ho perdereu tot », poc creien que en aquella tràgica aventura de militars, capellans i latifundistes, els hi anés no solament la llibertat i el dret sino el pa, la salut, la vida propia i la dels fills, en una parauia, tot, tot el que a força de lluita i sacrifici s'ha anat guanyant en el curs de la història en cooperació amb els proletaris de tot el món, amb tots els desposseïts, amb tots els que han lluitat i sofert més pels altres que per ella mateixos. I vegeu: tot s'ha perdut! No solament es treballen dotze o tretze hores diàries, sino que el que les pot treballar es considera sortós i el que no troba qui vulgui explotar la seva misèria fins al límit de la resistència física, aquest té una agonia més accelerada, aquest és aquell clàssic mort de fam que donàvem per desaparegut.

Els que molestem els companys amb les nostres reflexions, sabem que som mal vistos, que som uns impertinents. Però ens cal insistir. En matèria política i social, el joc més trivial, més insignificant, té una transcendència insospitada. Ara mateix, entre els que som a l'exili, hi ha els que han reeixit econòmicament i que no volen sentir parlar de solidaritat amb les víctimes de l'interior, i hi ha els econòmicament fracassats plens de dubtes i descoratjament. Uns i altres oblidem que les veritats són les mateixes, que els nostres germans de Catalunya i d'Espanya pateixen els seus i els nostres mals, i que Espanya, amb la seva tirania, amb la seva misèria i el seu retard, és un perill per tot el món, que si se'l deixa arrelar pot arribar el dia que adhuc els fills dels emigrats, privats de llar, de pàtria i de ciutadania, es trobin com els seus germans de « l'altra banda » privats de les vuit hores i de tots els avantatges aconseguits en una lluita ja més que secular. I aleshores hauran de repetir: Qui ho havia de creure, qui ho havia de dir!